

Kronieken november 2013

Op 1 november 2013, **Allerheiligen** zingt het Effatakoor in de gevangenis van de Nieuwe Wandeling in Gent. Voorganger is priester Roger Weverbergh, die in 2012 op de leeftijd van 75 jaar en na een lange academische carrière in Nederland en dan 7 jaar pastoor van de Sint-Jakobsparochie, afscheid nam.

Misschien was het te verwachten maar na het evangelie (Matteüs 5, 1-12a), begint de voorganger zijn homilie met de woorden: 'When the saints go marching in, we want to be in that number!' een lichte parafrase van de echte tekst! Want dát vieren we vandaag, en heilig worden, een goed mens zijn, dat is niet vanzelfsprekend! Allen hebben we behoefte aan bekering: opstaan uit een foute levenswijze, net zoals Jezus aan de zondaars een nieuwe kans gaf. De weg die Jezus hiervoor schetste, dat was die van de 'Acht Zaligheden'. Die weg verschilt van de 'moderne' opvattingen: je moet opkomen voor je rechten! Je moet pakken wat je kunt krijgen! Zie wat je dan krijgt in Ethiopië, Syrië, Somalië: dat staat lijnrecht in tegen de 144.000 in witte gewaden uit het evangelie!

Maar we kunnen die goede weg niet alleen aan, wij hebben Jezus nodig, die ons de barmhartigheid van God toonde.

We worden speciaal bedankt voor ons zingen door Elke, dus: 'When the Saints go marching in, O lord, I want to be in that number!'. Zelfs al behoort het niet tot ons repertorium, maar met vrij spel van piano en viool en met Guido's voorzang wordt het een waardig afscheid van zoveel interesse (er waren meer dan 75 aanwezigen!).

Op **3/11 is het Effataviering** en Lies verwelkomt de gemeenschap, blij dat ze hier mag zijn om te bekomen van een drukke (vakantie)week. De viering begint met wat vertraging, want Guido heeft nog wat papieren moeten kopiëren, gevolgd door een hilarische 'kleedpartij'.

Vorige week zei iemand tegen Guido: "*In de kerk zijn het altijd dezelfde verhalen.*" Is dat dan iemand die alleen met Kerstmis komt? Want er is wel een driejaarlijkse cyclus, de verhalen komen dus maar om de drie jaar terug en na drie jaar zijn ook wij al veranderd!

Geloven heeft niet meer te maken met kunst en wetenschap, wel met kijken, met poëzie, met dichtkunst, met pogingen om het mysterieuze uit te spreken. Geloven heeft ook niets te maken met dogma, daarom sprak Jezus in verhalen en de evangelist Lucas zet die in een reisverband.

Vandaag (Lucas 19, 1-10) komt Jezus aan in Jericho op het eind van zijn reis en hij komt daar veel mensen tegen, in een verhaal dat we zowat overal horen: een verhaal over *ontmoeten*. Jezus heeft echter géén systeem gegeven hoe mensen onder elkaar moeten overeenkomen!

Het verhaal van Jericho is algemeen bekend: mensen, groot en klein, kunnen zich daarin terugvinden, ze voelen het verhaal aan met hun hart.

Zeker de kleinen, want Zacheüs was ook klein. Die Zacheüs was dan wel klein, maar hij kon nog in bomen klimmen en Jezus thuis ontvangen! Voor de kleinen is Zacheüs geen tollenaar, geen verrader. Kinderen zijn daar niet in geïnteresseerd, wel in gemoedelijkheid, wel in rechtvaardigheid. Maar die komt niet, men slaagt daar maar niet in: naar de maan gaan kan wel! De wereld van de volwassenen zit wel vol compromissen, standpunten die niet gehouden worden.

Voor de volwassenen is Zacheüs een levend gevaar, dat hen belastingen kan doen betalen en Jezus gaat toch wel juist bij die slechterik eten! Hier maken volwassenen zich terecht een beetje boos, anders blijkt duidelijk dat ze het niet begrepen hebben!

Onderzoek heeft uitgewezen dat 4 op 10 kinderen op school worden gepest en dat dit aantal nog stijgt. Wat zeg je tegen een kind dat gepest wordt? Dat de wereld slecht is, dat de wereld gevaarlijk is, dat je je tegen pesters moet weren? Maar dan verandert er niets! Wat ook niet helpt, is zeggen dat het wel voorbij gaat, dat ze ook maar een beetje moeten pesten, dat ze het zich niet moeten aantrekken.

Moeten we niet eens kijken naar de daders, de pesters? Heel dikwijls zijn die ook gepest, dikwijls vonden ze nergens rust en geborgenheid: ook daders zijn slachtoffers van een systeem dat zegt: je moet beter zijn dan de andere en je moet trachten onkwetsbaar te zijn.

Maar denken we niet aan vandaag, maar wel aan 2.000 jaar vroeger. Zacheüs wordt geboren, klein, misschien al met een kromme rug, gehandicapt, mismaakt, misgemaakt. Hij is niet geliefd door God: zijn ouders zullen wel een fout gemaakt hebben.

Nu is dat nog steeds zo: iemand die gehandicapt is, wordt aan de kant gezet, maar hij fantaseert hoe hij wraak zal nemen. En dan komt die Romeinse overste aan Zacheüs zeggen dat hij hoofd

van de douane kan worden, dat hij hoofdtollenaar kan worden. Als dat geen kans is om weerwraak te nemen!

De grote wonderdoener komt in Jericho en Zacheüs wil hem ook zien. Maar men zegt hem dat hij weg moet, omdat hij dát doet wat God wil dat mensen niet doen! Zacheüs kruipt dus maar in de moerbeivijgenboom en, verdorie, Jezus zegt hem: *"Ik wil bij u te gast zijn, zelfs al ben je klein en mismaakt!"*

Moeten we zó met pesters omgaan? Moeten we ons afvragen hoe het komt dat mensen zo kwaad zijn op de gemeenschap, dat ze zich enkel nog van belang weten als ze de grootste, de sterkste, de machtigste zijn? Want zo wordt een nieuwe Zacheüs geboren.

Of hopen we dat zo iemand een Jezus tegenkomt die zegt: *"Gij zijt óók een kind van God!"* Die stap moeten wij ook als gemeenschap zetten.

In de bezinning horen we het nog eens: Jezus is geen gevaarlijke gast vanuit een boom gezien, maar het is wél riskant als ik hem in mijn huis toelaat want dan vraagt hij de helft van mijn bezit!

Wij hebben gebeden en vragen dat wie dit leest met ons bidt voor kinderen en voor oudere mensen, voor pesters en gepesten, om meer met elkaar te praten, ook met eenzamen en voor Bea en Fien die vandaag verhuisd zijn. Wij hebben gevraagd om iets van het geloof, dat Jezus bezielde, en hem in staat stelde om gewoonten te doorbreken.

Let wel: het boek dat we lezen voor de leesclub gaat over paus Franciscus, toen hij nog kardinaal Jorge Bergoglio was! Het wordt wel aangevuld met een interview nadat hij al paus was. Zo kunnen wij zijn denken vergelijken ...

Stuurgroepvergadering op 7/11. In feite loopt deze vergadering voor op de vergadering van begin december waar de precieze afspraken zullen gemaakt worden voor Kerstmis. Er zijn al twee nieuwe koelkasten, een geschonken kastmodel en een frigo met vriesvak, voor een appel en een ei aangekocht. Die koelkasten zijn nodig omdat de gewone koelkasten nu al overvol zitten! Ook wordt de organisatie van de vormingsavonden besproken én de presentatie van de inleefreis naar Congo.

In de **koorrepetitie op 8/11** herhalen we enkele liederen voor het concert in de Sint-Jan-Baptistkerk. Ik noteer dat we de derde strofe van lied 13, 'Lied aan het licht', op het einde wel wat mogen vertragen, maar de slotwoorden niet luidruchtig mogen articuleren. Een nieuwe versie van lied 150 'Stille Nacht' moet vierstemmig aangeleerd worden. Wat de derde strofe aangaat mogen we 'er op slapen' tot de volgende repetitie!

Op de **Gevi, de Effataviering van 9/11** verwelkomt Bernadette de gemeenschap, binnen in de kapel waait het niet en is het warmer dan buiten, hier kunnen we ons opwarmen aan de woorden van het evangelie.

Een eerste confrontatie met het evangelie van vandaag (Lucas 20, 27-38) was er verleden maandag, toen op de radio het lied van Freek de Jonge 'Leven na de dood' werd gespeeld. Freek de Jonge heeft, als zoon van een hervormd predikant, duidelijk een jeugdtrauma opgelopen, hij spot met het leven na de dood en hij verwijst in de tekst naar zijn overleden vader (die er dus al geweest is!). Maar het lied is wat de melodie betreft niet eens origineel: de melodie, op een heel wat mildere tekst, is van Bob Dylan!

Met de dood heeft ieder mens te maken en 'dood' is in elk geval een confrontatie. Dus: is er leven na de dood? Er is geen totaal antwoord op die vraag, vandaar dat ze ook terugkeert in de geloofsbelijdenis: 'Ik geloof in de verrijzenis en het eeuwig leven'.

Jezus gaat naar Jeruzalem, hij heeft daar al een botsing gehad met de Farizeeën, die zich aan alle wetten houden. Ook had hij de geldwisselaars en de verkopers van offerdieren, die hij beu was, uit de Tempel gejaagd. Geldwisselaars waren er nodig om joden toe te laten met niet-Romeins geld offerdieren te kopen. Romeins geld kon niet want daarop stond de beeltenis van de Romeinse keizer die zich 'God' noemde.

Vandaag komt hij in conflict met de Sadduceeën, die echte pragmatici waren. Zo hadden zij om het tempelbedrijf te laten werken, afspraken gemaakt met de Romeinen. Ook hielden zij zich aan de Thora, de vijf eerste boeken, waarin niet gesproken wordt over leven na de dood. De Sadduceeën geloofden dus niet aan de verrijzenis, want voor hen was enkel het Joodse volk, het tempelbedrijf, de familie, belangrijk.

Zo was er een oude wet, gekomen uit de tijd van Mozes, duizend jaar vóór Jezus, over het zwagerhuwelijk, dat bepaalde dat de familie verder moest gaan en dat een broer moest huwen met

de vrouw van zijn overleden broer. In de tijd van Jezus werd die wet niet meer toegepast, het geloof in het leven ná de dood bestond in Jezus' tijd nog maar 200 jaar. De vraag van de Sadduceeën is dus er op gericht Jezus belachelijk te maken!

Maar het antwoord van Jezus is verhelderend! Concreet komt het er op neer dat: als God een God van liefde is, dan laat hij de mensen nooit in de steek!

Hoe ziet dat leven na de dood er dan uit? Jezus zegt: *"Wij weten het niet!"* Om dat leven te beschrijven moeten wij een andere taal gebruiken. Spreken over een groot licht, over een ander leven, over bekenden terugzien, we kunnen als mensen niets anders doen dan in een symbolische taal spreken, vanuit dit leven, vanuit deze aarde.

Geloven in leven na de dood heeft te maken met het individu, God verbindt zich met de mens, Hij laat hem niet los, Hij is een God van levenden. Die God kiest ervoor om rechtvaardigen (zie het evangelie van 19/10) te laten voortleven.

Jezus zegt: géén flauwekul over rijstpap en grote lichten, er is geen antwoord! Vertrouwt u toe aan een God van levenden, niet van doden. Wie in de liefde van God heeft geleefd, zal voortleven zonder eten, zonder huwelijk, helemaal anders dan wij ons ook maar enigszins kunnen voorstellen! Aan die God kunnen we ons alleen maar toevertrouwen, daar waar wij brood breken en delen.

Uit de bezinning: God heeft zich niét vergist ... *A-Dieu*

Bid met ons voor een klein geadopteerd Indisch meisje dat hier moeizaam haar weg én een nieuw leven zoekt. *"Dona la pace!"*

En voor mensen die gewoon zijn hun zaken zelf ter hand te nemen en voor wie het moeilijk is zich toe te vertrouwen aan de gedachte dat God een God is van levenden, ook voor hen die op een onnatuurlijke wijze uit het leven gaan.

Vandaag is het Gevi, dus zijn er lekkere boterhammen met rozijnen en melkbrood genoeg voor iedereen in een gezellige babbel.

Op dinsdag 12/11 is er een bespreking ter **voorbereiding van de advent 2013**. Ik kan er niet bij zijn, maar uit het verslag van Bernadette blijkt dat het thema 'Armoede (op den) buiten' wat moeilijk ligt voor Effata. Iedere week zal een stukje van de Apocalyps als leidraad gebruikt worden: bekeer u, doe er iets mee, kies zelf koud of warm, aan lauw heeft niemand iets!

Op het hoofdaltaar komt een kastje, waarvan de deur elke week wat meer open staat (met een spie wordt de deur geblokkeerd). Met Kerstmis staat de deur bijna helemaal open en is het silhouet van een mens zichtbaar. Immers: Jezus staat voor de deur en vraagt: *"Ik sta voor de deur en klopf aan! Wat doe jij?"*

Effataviering op 16/11, Nicole verwelkomt: Wij zijn hier samen ter zijner gedachtenis!

Ja, het zijn donkere dagen, de bladeren vallen af, het is vroeg donker, het regent veel. In Essen (B) zijn de wegen bijna niet meer terug te vinden van de afgevallen blaren. Fietsers zijn niet goed te zien als ze zonder licht rijden, voetgangers met donkere kleren vallen niet op.

Het is een tijd om je te bekeren: het kerkelijk jaar loopt af, er komen apocalyptische beelden. Is het einde van de wereld in zicht? Met de opwarming van de aarde, met al die oorlogen, het ziet er niet goed uit voor de toekomst!

Ook Jezus zag het einde van de wereld naderen, maar ... hij wist er niets van en bleef dat zeggen: *"Alleen de Vader weet het!"* Ook Lucas en de eerste christenen van toen dachten dat het einde van de wereld nabij was: de tempel was verwoest, die Tempel van God, de enige plaats waar God tussen de mensen aanwezig was. Blijkbaar was die God zelfs niet machtig genoeg om zijn eigen huis te verdedigen!

De Christenen werden als afvalligen van het joodse geloof vervolgd door de Joden én ze werden als slechte staatsburgers vervolgd door de Romeinen, aangezien ze geen offers wilden brengen aan de keizer ...

Lucas schrijft over dat alles, dat klinkt natuurlijk niet erg positief! (Lucas 21, 5-19)

Toen de komeet Halley weer verscheen, vreesden sommigen dat het einde van de wereld nabij was en de komeet op de aarde zou vallen met een staart van blauwzuur! Maar hoewel de mensen op allerlei manieren reageerden, boos, angstig, we doen voort tot het bittere einde, of we werpen ons in orgiën: er gebeurde niets en de komeet passeerde gewoon langs de aarde.

Die angst voor het einde van de wereld doet denken aan Lucas: Jezus zegt dat zijn dingen die moeten gebeuren. Maar je moet wel standvastig blijven! En dan komt die tegenspraak: 'Je zult gedood worden' tegen 'op uw hoofd zal geen haar gekrenkt worden'!

Durven wij houden van iemand, durven wij houden van mensen over de dood heen? Kunnen wij zo moeilijk vertrouwen op God? Dát is een reden om standvastig te zijn! Trouwens voor ieder van ons is het einde van de wereld, de dag van ons sterven ...

Maar wij mogen altijd bij Hem leven.

Zie naar de bladeren die vallen van de bomen, die bladeren vallen om plaats te maken voor nieuwe! Wij moeten dus vertrouwen dat alles gebeurt om te vernieuwen.

Wij danken voor de aanwezigheid van Père Blaise uit Congo en voor de samenwerking met de paters daar, wij bidden voor een collega die op sterven ligt en voor alle mensen voor wie het héél donker is. Wij danken voor de boswandeling van de catechumenen, een namiddag waar vriendschap en warmte duidelijk werd. *“Dona la pace Signore!”*

21/11: Tweede vormingsavond, nu voorafgegaan van de projectie van het tweede deel van de dvd 1 over ‘A History of Christianity’ (zie ook de Kronieken van 10/10/2013) over ‘Het katholicisme’. De bedoeling van deze vorming en het samen bespreken van de dvd is: meer theologisch denken en dat niet alleen aan de priesters overlaten. Het is dus een confrontatie met wat ‘christendom’ is, erover grondig nadenken, niet verwachten dat de priesters alles zullen uitleggen, ze zijn wel teveel geïnteresseerd in ‘in stand houden’! Als we willen dat onze gemeenschap toekomst heeft moeten we zelf óók theologisch denken: hoe gaat het verder? Niet alleen doen zoals het nu gaat, waar waarom gaat het zo? Wat zég ik, als ik zeg: vieren, biechten, ...?

De dvd's maken duidelijk dat het christendom niet van gisteren is, maar dat er een evolutie is. We kunnen ons dus afvragen: wat gelooft u dan wel?

In mijn jonge jaren bestond de Catechismus, klein en compact, we moesten alles van buiten leren. Na het Concilie van 1963 kwam een groter boek, niet meer van buiten te leren, met duidelijker teksten. Nu overweegt paus Franciscus een dicasterie voor leken op te richten: zo wordt christendom ook een zaak van de gelovigen, van de leken, niet alleen van de clerus.

De geschiedenis bewijst dus dat wat we moeten geloven niet altijd zo was, geschiedenis kan dus gevaarlijk zijn, zie bijvoorbeeld het communisme!

Waarom begint de serie niet met Jezus? Van Jezus weten we feitelijk heel weinig, hij stichtte zelfs geen kerk. Als je afleidingen maakt uit de evangeliën, was hij ofwel slechts 6 maanden ofwel tot 3 jaar in Israël! Men heeft getracht meer over Jezus te zeggen: in Duitsland kende men de Leben-Jesu-Forschung (bekritiseerd door Albert Schweitzer als projecties van de onderzoeker!), maar ook dat hielp niet: over Jezus kunnen we niets zeggen!

Maar over de kerygmatische Jezus, de Jezus van de verkondiging, kunnen we wel wat zeggen. Die verkondiging wordt jaren na zijn dood in brieven of in de evangeliën opgeschreven. Mensen waren toen geoefend in het onthouden van feiten, dus zijn het vermoedelijk grotendeels feiten, maar ook dat kunnen wij niet bewijzen.

Over de historische Jezus wat zeggen kan dus niet.

Uit de dvd onthoud ik dat de erfzonde door Augustinus onder meer in zijn strijd tegen seksualiteit geconcretiseerd werd, dat de biecht uit Ierland en uit het monnikendom komt, dat aflaten pas na de Kruistochten welig tierden, dat ‘transsubstantiatie’ een begrip van Aristoteles (!) is, dat pas de Franciscanen terugkeerden tot de eenvoud van Jezus en dat de Kerk die eenvoud helemaal niet toepaste, dat de Kerk ontstond uit politieke en machtsoverwegingen, enz.!

Van de geloofsbelijdenis van Nicea-Constantinopel (325-381) uit de zoemsessie, blijft dus weinig over. Maar ik blijf geloven in één God, een almachtige vader, waar ik verder niets over kan zeggen. Ik geloof dat er een mens gekomen is die ons voorleefde wat eenvoud is, dat zijn moeder Maria was en dat ze heeft moeten meemaken dat haar zoon gekruisigd is in de tijd van de Romeinse landvoogd Pontius Pilatus. De geest van wat hij gezegd heeft helpt mij en alle mensen die luisteren willen. En ik geloof in een leven ná de dood, maar daar weet ik niets van, Jezus trouwens ook niet ... wie wind zaait, zal storm oogsten!

Repetitie van het koor en het orkest op 22/11. Een gelegenheidskoor, met een gelegenheidsorkest (zonder piano), liedjes die we zo goed kennen dat velen op automatische piloot zingen en dus steeds weer opnieuw koorademhaling vergeten, de bassen die geen opmerkingen krijgen, het koor zittend terwijl we in de kerk vermoedelijk zullen moeten rechtstaan. Maar het is en blijft een repetitie, zelfs met o zo weinig tenoren!

Effataviering op 23/11. Elien verwelkomt de gemeenschap, nu de winter voor de deur staat.

Lucas begint zijn evangelie bij de geboorte van Jezus, even buiten het dorp, in een stal, in een kribbe. Er klinken grootse liederen van 'Heden is in de stad van David een redder geboren', maar de bezoekers, de herders, zijn maar marginalen! Jezus wordt opgedragen in de tempel, hij wordt gedoopt door Johannes, hij maakt geen wetten, geen organisatie. Op weg naar Jeruzalem komt hij wel mensen tegen en hij is hen zeer nabij, melaatsen, zieken, tollenaars. Hij maakt ruzie met de Farizeeën. In Jeruzalem komt hij in botsing met de tempelbeheerders en de Sadduceeën, hij wordt gevangen genomen, veroordeeld en gekruisigd.

Toch is het vandaag het feest van Christus Koning, een koning op een houten troon, een kruis waaraan hij genageld is.

Lucas (Lucas 23, 32-43) legt eigen accenten met de weergave van Jezus' woorden: *"Heer vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!"* tot zijn woorden tot de 'goede' moordenaar: *"Vandaag nog zult gij met mij zijn in het paradijs!"* Van die zeven kruiswoorden heeft Joseph Haydn een passieconcert gemaakt en 'onze' Willem Vermandere een indrukwekkend 'vertelment'.

Vorige donderdag (zie 21/11) hebben wij een vormingsavond gehad over de geloofsbelijdenis. Wij hebben vastgesteld hoe moeilijk het is om woorden te begrijpen: steeds weer krijgen ze een nieuwe betekenis. In 'Berg op Zoom, houdt u vroom' is 'vroom' niet protestants, wel: 'sterk'. Karel de Stoute was niet ongehoorzaam wel dapper en rechtvaardig. God zit niet achter de wolken, daar zijn we al gaan kijken. Daarom is het nodig uit te leggen wat 'geloven' is: woorden krijgen aan andere betekenis.

Christus Jezus, Koning van het Heelal betekent nu wat anders, vroeger was een koning iemand die de Staat en het bezit beschermde, die vrede bracht, gerechtigheid en rechtvaardigheid.

Nu moeten wij ons afvragen wat jonge mensen denken als wij zeggen dat Jezus 'koning' is. Is het iemand die zoekt naar een geschikte kandidaat om zijn dochter aan uit te huwelijken, of is het iemand die geld nodig heeft voor een luxejacht? Of is het iemand die zich plechtig laat inhalen, samen met zijn vrouw met gekke hoedjes?

Maar Jezus toont ons een koning die solidair is met gewone mensen, die opkomt voor rechtvaardigheid. Jezus spreekt over een God die zichtbaar wordt in gewone, kleine mensen, in hen die het moeilijk hebben.

En dat van op een kruis dat er gezet is door hen die willen dat alles gelijk blijft.

Bid met ons voor onze uitgesproken intenties:

- om met verwondering naar dingen te kijken,
- Voor Margriet en haar kleinzoon die zwaar ziek zijn,
- Voor een collega die op sterven ligt,
- en voor Lea en Walter.
- Om te kijken met ogen van mensen die onze aandacht en liefde nodig hebben.

Er is nog koffie, maar morgen is een zware dag, dus gaan we vroeg naar huis!

Feest in de Brugse Poort op 24/11 met viering in de kerk van Sint-Jan-Baptist. Het wordt een perfecte Effataprestatie, maar het begin is natuurlijk wat chaotisch. Binnenkomen, het koor klaarzetten met wat hulp hier en wat tegenwerking daar (er moet toch ook plaats zijn voor de misdienaars!), uiteindelijk de beste opstelling vinden van koor én orkest, voorgangers en misdienaars.

Die opstelling geeft ook ruimte voor de bisschop en de andere officianten, dan inzingen en nog eens de samenzang en het samenspelen van koor en orkest bekijken, allemaal werk voor onze dirigent! Met meer dan 35 koorleden, een tiental orkestleden (Filip aan zijn piano inbegrepen) en Guido als dirigent is dat voor het koor een indrukwekkend optreden.

In zijn welkom vat bisschop Luc Van Looy de redenen om vandaag te vieren samen: het is het einde van het kerkelijk jaar, het is het feest van Christus Koning, dienaar van de mensen, koning gestorven op een kruis én het is feest voor het 50-jarig bestaan van de Sociale Dienst Brugse Poort. Wij zingen delen van de Majellamis en een daverende Alleluja voor en ná het evangelie (Lucas 23, 35-43).

In zijn homilie schetst pastoor Albert Van De Kerckhove het ontstaan, 50 jaar geleden, als een klein mosterdzaadje, van de Sociale Dienst Brugse Poort. Opdracht: zieken bezoeken, noden vaststellen, mensen oproepen om het leven van andere mensen beter te maken. Het groeide door mensenhanden, op mensenschouders, als een levengevend werk.

Er zijn een paar vrijgestelden en heel veel vrijwilligers. Zij zorgen, ook voor ontspanning, zij ontdekken wat het betekent mee te werken met mensen in sociale dienst, zij blijven wakker. Zij zijn dankbaar voor die belevenis, die het leven verandert en tekent!

Maar ook de buurt is anders getekend ...

Er is ruimte gecreëerd om binnen de sociale dienst het Woord van de Heer kenbaar te maken, om vanuit dit Woord "*de handen vuil te maken*" voor mensen. Hier keren we terug naar de bron van onze vreugde, die Jezus als een Koning op het kruis, een teken van onmacht, die hier het hart en het wezen is van de werking. Het is een oproep van de onmachtige Heer, om vandaag, niet morgen of later, het op te nemen voor elkaar.

Het offerandelied sluit daar goed bij aan: "*Brood op tafel, een hand gevuld, met wat in het leven geen uitstel duldt.*"

Het koor heeft beloofd te komen zingen en dat doen we dan ook op deze feestelijke dag: "*Onze Vader verborgen*" en "*Die mij droeg op adelaarsvleugels*", tot aan het dankwoord van diaken Werner voor de vrijwilligers die een open plaats gemaakt hebben voor eenzamen, daklozen en uitgesloten. En een geschenk voor de dragers van het eerste uur, Mireille, en van het 'laatste' uur, Paul, een kaars die ze samen mogen aansteken en op het altaar plaatsen.

Een slotlied met het vele volk als vijfde stem: "*Dat een nieuwe wereld komen zal, waar brood genoeg ...*". Veel applaus, maar het koor klapt ook mee, niet voor onszelf maar voor de jarigen, voor Mireille in tranen, helemaal niet gekleed op al die aandacht, maar wat geeft het! Je moet het maar doen! Voor Paul en al die stille medewerkers, ook aan de receptie en die we ook in Effata ontmoeten, in koor en orkest. Effata een voedingsbodem, een bron van steun voor een aantal vrijwilligers, zoals Maria, Jean en Stef en ... ook hier.

Het diner was zeer verzorgd en lekker en het benefietoptreden van Eva De Roovere in de Centrale zal ook wel zeer goed geweest zijn. Hopelijk heeft Stef zich in zijn 'speech' zéér kunnen beperken!

Op 27/11 kan ik nog eens naar **Tabor** gaan. Chris VL heeft voor een tekst uit het evangelie volgens Lucas (Lucas 13, 22-30) gekozen. Een gastenlijst opmaken voor een feest is een zware opgave, in het begin niet, maar dan! In het begin kies je mensen die met je meedingen, betekenisvolle mensen, maar dan: moet je die collega ook uitnodigen en komt die tante niet wat ongelegen? Eén illusie laat je best varen: het zijn niet allemaal vrienden!

Is dat voor Jezus even moeilijk? Neen: voor hem is de ingang smal én er is geen toegangsbewijs. Denk dus niet dat de toegang verzekerd is! Belangrijk is het intensief geloven, niet een kwestie van kwantiteit, maar wel van kwaliteit. Dat blijkt uit enkele slotwoorden:

- de laatsten zijn de eersten, de eersten laatsten: ook zij die buiten de gemeenschap staan, ook de zoekenden zijn welkom,
- geloven zit in kleine dingen, de inzet moet goed zijn, foutjes tonen wat je echt drijft,
- we moeten moeite doen, we moeten kwaliteit in geloof geven.

Wij hebben gebeden voor de zieke Stanny Bonte, voor de afwezigen die ook rekenen op een gebed, voor mensen die gekwetst worden door uitspraken van anderen. Ik heb gedacht aan Ruth, die morgen opnieuw aan een hersenscan wordt onderworpen: voor een goed resultaat.

Wij sluiten af met het avondlied, op de melodie van '*Thuma mina*'.

Op de laatste dag van de maand november, verwelkomt Bernadette de gemeenschap voor de **Effataviering op 30/11, de 1ste zondag van de Advent**.

In het jaar 112 schrijft Plinius de Jongere aan keizer Trajanus, dat is dan meteen de oudste tekst over de christenen. Die brief legt een probleem van Plinius de Jongere bloot: de christenen steunen de Romeinse Staat niet, dus ze moeten vervolgd worden. Maar ze stelen niet, ze zijn rechtvaardig, alleen brengen ze geen offers aan de keizer. Maar er zijn al zoveel christenen en als ze zeggen dat ze nu juist geen christenen zijn, moeten ze dan vervolgd worden?

Johannes schrijft een boekje over catastrofes in de wereld: de Apocalyps met de vier ruiters, een bron van inspiratie voor schilders en schrijvers. Hij schrijft dit boekje als een brief aan de zeven kerken, aan de zeven gemeenschappen van christenen, dus ook aan ons! We luisteren dus naar wat er gevraagd wordt: Apocalyps 3 (14 e.v.).

De boodschap is duidelijk: begin er aan, zij het koud of warm, maar niet lauw!

Wat gebeurt er niet allemaal: er zijn mensen die hun baan verliezen, de crisis was er en ze komt nog erger terug, er zijn orkanen die nog intenser worden! De mensen hebben te weinig om te leven, politici weten niet wat te doen, de discussies rond Syrië en Irak duren voort. Zijn dat Apocalyptische tijden?

Ook de bisschoppen moeten toegeven dat het verkeerd gelopen is, het aantal parochies moet drastisch verminderen, het kerkbezoek en de verbondenheid met het evangelie verwateren bij de mensen. Kerken verdwijnen, sommige worden zelfs afgebroken!

Midden in die onzekerheid zegt Johannes in Jezus' naam: *"Bekeer u, ik sta aan de deur, ik klop, ik ben er, laat mij binnen, wees koud of warm!"*

Wij zullen luisteren naar hen die zich bekeerd hebben, die warm of koud waren, die zichzelf veranderd hebben. Wij zullen gehoor geven aan de oproep van Jezus om de deur te openen.

Op het hoge altaar staat een muur met een deur, die stap voor stap zal worden geopend, zoals wij ons ook bekeren. Die deur wordt opengelaten, met een spie. Als aandenken aan deze viering krijgen wij zo'n spie mee!

Wij hebben gebeden voor Stanny Bonte die overleden is, voor allen die koude en duisternis aan den lijve ondervinden en voor ons die hen een lichtpunt kunnen geven, om moed om onze deur open te zetten voor elke mens. Wij hebben gedankt voor de prestatie van het Effatakoor in de viering van het 50-jarig bestaan van de Sociale Dienst Brugse Poort en wij hebben gebeden om kracht om daar verder te doen.

In de Effatazaal staat naar gewoonte, bij de koffie of thee, een stand van Bond zonder Naam met kaarsen en 'ander' licht.

Zegde ik vorige maand iets over herfstbladeren? Ze blijven maar vallen, die bladeren, die Guido Gezelle de kans gaf om een stafrijm of alliteratie op z te maken: *"Hoe zeere vallen z'af de zieke zomerblâren. Hoe zinken ze allemaal ..."* Maar 'ziek' zijn ze niet, ze maken alleen maar plaats voor nieuwe. Onder ieder sneeuwveld schuilt een nieuwe lente!

Wouter, zondag 1 december 2013